

ZÖLD LEGELŐ

Kim Young Sam lelkész prédikációja

A feltétel, mely által hit alakul ki az ember szívében

„A mint látták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. Izenetet küldének azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván: Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnüket, mert gonoszul cselekedtek teellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki.” (Móz.I. 50, 15-17)

Mózes I. könyve 50. fejezetében azt olvashatjuk, hogy József a bátyjai szavait hallva – akikkel 17 éve élt együtt – sírva fakadt. József testvérei már 17 éve éltek együtt azzal a Józseffel, aki szerette őket, megbocsátott nekik, és gondoskodott róluk, mégsem volt egyforma a szívük József szívével. Noha már 17 éve éltek együtt szerető testvérükkel, Józseffel, mégis félelem és bizalmatlanság volt a szívükben, Józseffel szemben. Amikor meghalt az apjuk, a saját életük érdekében a következőt hazudták Józsefnek:

„A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván: így szóljatok Józsefhez. Kérjünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét, és bűnüket, mert gonoszul cselekedtek teellened.”

Valójában Jákób nem mondott ilyet, ezek csak a testvérek bizalmatlanságából származó szavak voltak. Ezeknek a testvéreknek a szívét látva, József nem tudta elfojtani a könnyeit. Mi lehetett az, ami így bezárta és betakarta a bátyjai szívét? József a szíve mélyén már 17 évvel ezelőtt megbocsátotta a testvérei vétkét, ők pedig 17 évig József kegyelmét és szeretetét élvezték. Mégis haszontalanul mentegették magukat és hazudtak. Jákób védőszárnyai alatt képesek voltak bizalmatlanságban élni, és nem hinni József szavainak, de amikor Jákób meghalt, azonnal kiderült a hitetlenségük, bizalmatlanságuk.

A magad értelmére pedig ne támaszkodjál

Manapság úgy látszik, hogy az emberek nagy része igen jól hisz Istenben, de valójában még megoldatlan az a bizalmatlanság, mely a szívük mélyén él Isten iránt. Honnan származik ennek a bizalmatlanságnak bűne? József bátyjai Józsefet egy verembe dobták, majd kivették őt, és Izmaelita kereskedőknek adták el. József azt kiabálta: „Testvéreim, segítsetek nekem!” De ők megvetették József segélykiáltását, és könyörtelenül eladták őt. Ezzel az emlékekkel a szívükben, képtelenek voltak elfelejteni ezt a gondolatot és cselekedetet. József testvéreinek szíve a maguk értelmére támaszkodott, tudniillik a saját cselekedetükre és annak eredményére gondoltak. Nem hittek benne, nem ismerték el, hogy mindez Isten cselekedete volt. A Biblia azt mondja:

„Bizodalmad legyen az Úrban, teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.”
(Péld. 3, 5)

Az értelem olyan képességet és bölcsességet jelent, mely által az ember képes helyesen ítélni. Az értelmet nem lehet olyan könnyen eldobni magunktól, hisz általa tudunk különbséget tenni, az ítéleteinket illetően, tudniillik mi a jó és mi a rossz. Ezt nem lehet olyan könnyen elvetni. Isten világa az ő Igéjének a világa. Nem az értelem és köztudat világa, hanem a hit és a kegyelem világa. Ezért a mi tudásunkat, korlátainkat és gondolatainkat átugorja. Az irgalmasság világa olyan, ami átugorja a törvényt és szabályokat. Ezért az az ember, aki a saját igazságát és jó és rossz tudását követi, nem tudja megtapasztalni ezt a világot.

Ha elveszek, hát elveszek – ez a gondolat lökte Esztert a hit világába

A Bibliában szereplő emberek közül a hit világába ugró emberek legtipikusabb példája Eszter. Hogyan tudott átmenni a kegyelem és hit világába abból a világból, ami kötve volt bizalmatlansággal és szabályokkal. Ez nem másból származott, mint abból a gondolatból: Ha elveszek, hát elveszek. Eszter jól ismerte a következő törvényt:

„Minden férfinak és asszonynak, aki bemegy a királyhoz a belső udvarba hívatlanul, egy a törvénye, hogy megölettessék.”

Aki átugorva ezt a törvényt, szeretne a király elé menni, annak meg kell szabadulnia attól a gondolattól, hogy meg kell őriznie önmagát, továbbá egy meghatározott szívre van szüksége: Ha elveszek, hát elveszek. Eszter ilyen határozott szívvel – Ha elveszek, hát elveszek – ment a királyhoz, és mentette meg a zsidó népet. Eszter példájában is láthatjuk, hogy azok a Bibliai

személyek, akik hitet tapasztaltak, nem őrizték magukat, és nem helyezték előtérbe magukat, hanem elhagyták a saját értelmüket, így találkoztak az Úr szívével.

Ha Jákób szívét nyerték volna: Ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva

József bátyjai a saját értelmük miatt nem tudtak találkozni József szívével.

„És monda nékik Izráel, az ő atyjok: Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. Pénzt pedig kétannyit vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. Öcséteket is vigyétek, keljetek fel, és menjetek vissza ahhoz a férfiúhoz. A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássa vissza tiveletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva.” (Móz.I. 43, 11-14)

Amikor Jákób Józsefhez küldte fiait, ők a kánaáni föld válogatott gyümölcseit, egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát vittek magukkal. Viszont Jákób szívét: *„Ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztott.”* – már nem tudták magukkal vinni. Ehelyett telve voltak azzal a gondolattal, hogy meg kell védeniük magukat. A szívük a saját gondolataikba zárkózott, összegyűlt bennük a bizalmatlanság, így nem tudtak egygőze válni Józseffel. Ha csak Jákób szívét tartották volna magukban: *„Ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztott.”* – akkor a saját értelmüket átugorva, megláthatták volna József szívét. De mivel nem volt bennük Jákób szíve, így a saját gondolataik korlátait sem tudták átugorni. A test gondolatának korlátja nem más, mint az ember saját maga. Aki úgy gondolja, hogy meg kell őriznie önmagát, az nem tud találkozni az Ige és a hit világával, ami túl van az ő gondolatán és halálán. Eszter esetében is éppen így volt. Eszter sem tudott a saját szívével a király elé menni, de Márdokeus szíve átköltözött Eszter szívébe, azzal átugorta a törvényt, és a király színe elé járult. A hit emberei szívének központjában egyaránt ugyanaz az átalakult gondolat van: amennyiben Isten engedi – *ha elveszek, hát elveszek, ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztott* – akkor legyen úgy.

Az az ember, aki bizalmatlansággal telve szeretné megőrizni a saját testét, végül eladja az elsőszülöttségét, az Evangéliumot

Amikor Ézsáú visszatért a vadászatról, olyan fáradt volt, hogy eladta az elsőszülöttségét Jákóbnak, egy tányér főtt lencséért. Honnan származott a gondolat, hogy így meg tudta vetni az elsőszülöttségét? Nem másból, mint abból, hogy kizárólag csak a testére gondolt.

„És monda Ézsáú: Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?” (Móz. I. 25, 32)

Ézsáú úgy dobta el magától az elsőszülöttségét, mint egy kopott cipőt. Vajon éhen halhat az, akinek elsőszülöttségi joga van? Ez lehetetlen. De a Sátán mégis megragadta Ézsáú szívét, és olyan gondolatot adott neki, hogy ő maga őrizze meg önmagát. Ézsáú nem bízott Istenben, aki az elsőszülöttséget adta neki, hiszen egy tányér főtt lencsénél is hitványabbnak tartotta azt. Aztán Ézsáú az elsőszülöttsége nélkül akart áldást kapni, de sehol nem nyílt meg az út előtte. Az elsőszülöttség által lehetett volna az Istentől kapott örökséget átvenni. Ez tudniillik az Evangéliumot és Jézus Krisztust jelenti. Isten úgy rendelte, hogy csak az Evangélium és Jézus által lehessen áldást kapni. Krisztuson kívül nem adott más utat az üdvösséghez és annak nevéhez.

„Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsáú, aki egy ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt az áldást.” (Zsid. 12,16-17)

Miután Ézsáú az elsőszülöttségét eladta egy főtt lencséért, sírva kért áldást, mégis csak átkot kapott. Korábban azt mondta: *„Ímé, én halni járó, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?”* Az elsőszülöttség nem olyan, hogy akkor használjuk, amikor hasznos, amikor pedig nem hasznos, akkor eladjuk egy főtt lencséért. Nem egyszerű megértésen alapul ez a viszony, hanem ez egy élet-kapcsolat. Vannak, akik úgy élik a hitéletüket, mint Ézsáú, vagy József bátyjai. Azok az emberek boldogtalanok, akik, amikor Isten, Isten gyülekezete és szolgálja hasznos számukra, akkor elfogadják, de ha nem hasznos, elhagyják. Boldogtalanok azok, akik önmagukat igyekeznek őrizni, emiatt nem kóstitolják meg a hit világát, hanem bizalmatlanságba zárkózva élnek. Önöknek is meg kell vizsgálniuk, hogy az Evangéliumot és Istent nem a testük hasznáért fogadják e. A hit emberei olyan emberek, akiknek az Evangélium (elsőszülöttség) az élet. Önöknek is így van? József bátyjai a saját testüket önmaguk őrizték, közben pedig egyvalamit, Jákób szívét – *Ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek*

megfosztott – nem tudták elnyerni. Így 17 évig bizalmatlanságban kellett élniük. Ezért nem találkoztak József szívével, és nem tudtak bemenni a hit világába. Jézus azt mondta: „*Aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt, és aki elveszti az életét, énérétem, megtalálja azt.*” Ha Ön Istennel és az Evangéliummal együtt elveszti az életét, akkor olyan életet élhet, ami Istennel és az Evangéliummal egy. Akkor olyan áldást fog kapni, mint Jákób, aki az elsőszülöttség által kapott áldást. Azt kívánom minden olvasónak, hogy ne éljen olyan életet, aki a saját értelmére támaszkodva, bizalmatlan világban él, emiatt átkot kap, hanem a hit világában, Isten vezetését kapva, áldott életet éljen.